

Vítejte v mé zemi. Dříve se jmenovala Cejlon a určitě znáte vynikající cejlonský čaj. V roce 2004 naši zemi zasáhla ničivá vlna tsunami a spousta lidí zůstala bez domova. Ve vaší zemi jste pro nás vybrali více jak 360 milionů korun. Děkujeme mnohokrát.

Srí Lanka

BUDDHISTICKÝ MNICH KATOLICKÝM KNĚZEM

„Bůh mě zavolał,“ takto lakonické vysvětlení má otec Pradeep pro skutečnost, že ačkoliv se narodil jako buddhista, nakonec se stal katolíkem a knězem. Určité nasměrování prý představovala anglikánská škola, kde došlo k prvnímu kontaktu s křesťanstvím. „Knězem jsem netoužil být ani ve snu,“ vysvětluje otec Pradeep. „Chtěl jsem se stát strojívedcem nebo manažerem hotelu.“ Nakonec ale přece jen zamířil do semináře. A co na to rodiče? Proces smíření s touto skutečností nejdéle trval u otce, ten ho dokonce několikrát navštívil v semináři se snahou hmotně podpořit jeho odchod. „Nakonec to byli rodiče, kdo organizoval všechno kolem mého svěcení a primice,“ říká s radostí stále ještě mladý kněz.

Nemůžeme se vyhnout ani otázkám na srovnání buddhismu a křesťanství, jakkoli víme, že porovnávat jablka s hruškami prostě nejde. Ale přes to: „Obě náboženství vyznávají podobné hodnoty především ve vztahu k člověku, buddhismus je ovšem více filozofií než náboženstvím, pojetí božství je zde úplně jiné,“ objasňuje ragamský kaplan a připouští, že některé prvky buddhistické meditace jsou přenositelné i mezi křesťany, ovšem jako prostředek, nikoli jako konečný cíl.

Sběr čaje může být i pěkně adrenalinovou záležitostí.

Foto: archiv PMD, Jemastock, max_776 - Adobe

V dávných dobách byl ostrov známý pod různými jmény. Staří Řekové mu říkali Taprobané, Arabové Serendib. Portugalci ho roku 1505 zanesli na mapu jako Ceilão, z čehož vzniklo pozdější anglické Ceylon a české Cejlon. V roce 1972 byl přejmenován na Srí Lanku. Většina obyvatel ostrova aspoň jednou do roka navštíví vrchol hory Srí Pada (Svatá stopa), 2 224 m n. m., také nazývané Adamova hora, kde je otištěno ve skále velké chodidlo: křesťané a muslimové věří, že Adamovo, buddhisté Buddhovo, hinduisté Šivovo.

Nejmenší seminář na světě. Tedy nejspíš.

PÁLIVÉ pohoštění

Sympatický vedoucí místního areálu s královským jménem Rádža nám servíruje vydatnou snídani, jejíž součástí je džus z papáji a silný cejlonský čaj, který místní doporučují vylepšit mlékem a pořádně ocukrovat. Obojího se trochu zdráhám, zvláště když mi čaj černý jako bota docela chutná samotný.

K obědu dostáváme rýži s chutí kari, výborně upravenou rybu a typický banán místo zákusku. Zvykat si musíme i na to, že zdejší etiketa vyžaduje, aby host vůbec nevstával od stolu. Rádža, jehož jméno se vyslovuje zhruba jako Ráďa, nám všechno nosí, a aby ve správný čas věděl, zda něco nepotřebujeme, musí naše přezvykávání samozřejmě pozorně

Typické srílanské jídlo. Plechová ústa výhodou.

sledovat. Také kuchař, drobný mužík s knírem oděný v sarongu, zdejší pánské sukni, chce vědět, zda nám chutná, což nejlépe zjistí pozorováním obědvajících. Ale jídlo je opravdu vynikající, se stálým dohledem se už nějak vyrovnáme. S plnými žaludky se jdeme znovu povalovat, ostatně venkovní horko začíná být nesnesitelné. Poněkud ostřejší charakter zdejších pokrmů pro nás větší problém představovat nebude. Toto téma otevíráme u večera s obsluhujícím „Rádžou“, který mě vyhecuje k ochutnání jídla, které považují za docela pálivé i Srílancané. Je to opravdu na hranici spálení vnitřností, ale když to zajímá rýži, klidně si přidám trochu brambor v omáče s chilli papričkami.

MISIJNÍ BONBÓNEK

Střádej si do své misijní pokladničky peníze za oblíbený pamlsek, který si jednou týdně odřekneš. Částku, kterou uspoříš za rok, můžeš pomocí rodičů poslat na účet PMD, odkud poputuje do misijních zemí a pomůže chudým dětem. Někteří střádají každý pátek večer, jiní před nedělním obědem, zvol si pravidelný čas, kdy si připomeneš, že na světě stále žije mnoho dětí, které nemají to, co tobě přijde samozřejmé.

Číslo účtu: 72540444/2700 VS 940

SEMINÁRNÍ JEDENÁCTKA

Je jich přesně jedenáct, všichni jednotně oděni do černých kalhot s tmavými polobotkami a bílých košil. K tomu trenéřská dvojice, rektor a spirituál v typickém zdejší kněžském civilu, tedy černě přepásané albě. Návštěvník by si mohl myslet, že stojí před nějakým zvláště oblečeným fotbalovým klubem, a přitom se jedná o kompletní sestavu semináře v městě Kolombo. Všichni se vzájemně zdraví a scéna trochu připomíná situaci před zápasem, když hráči procházejí kolem stojících rozhodčích a podávají jim ruku. Patronem tohoto „fotbalového“ semináře je svatý Jan Maria Vianney, neboť, jak poukazuje spirituál otec Lawrence: „Právě na jeho příkladu ukazujeme, že povolání ke kněžství je možné uskutečňovat v každém věku i přes obtíže se zvládnutím učiva.“ Někteří z nich připouštějí, že právě akademická část studia pro ně znamená největší problém. Vrátit se už v počínajícím středním věku do školních lavic, připravit se na zkoušky a zvládnout je považuje většina seminaristů za nejtěžší překážku na cestě ke kněžství. Naopak to ostatní, co souvisí s kněžstvím, včetně celibátu, nevidí tak problematicky. „Celibát má své výzvy, ale je součástí tohoto povolání,“ říká seminarista Nalin a jeho spolužák Harsha dodává „Teď jsem v nové rodině a je Boží vůle, abych jí odevzdal všechno.“

Více než u nás?

Dočetl jsem se, že je v Africe více povolání ke kněžství. Proč tomu tak je? Šimon, 15 let

Na tuto otázku by nejlépe odpověděl sám Pán Ježíš, který si každého volá sám a oslovuje, koho chce a jak chce. Na nás záleží, jak odpovíme. V současné době se v mnoha afrických zemích panu biskupovi každý rok hlásí třeba 20, 30 nebo 40 kandidátů, kteří by chtěli jít do semináře a studovat na kněze, ale kvůli chudobě a nedostatku peněz může biskup přijmout mnohdy jen jednoho z deseti. Semináře často nestačí, aby se tam všichni zájemci vešli. Lidé žijí ve velké bídě a stavět další semináře, platit jídlo a vysokoškolské studium je hodně náročné.

V Africe je teď opravdu více povolání ke kněžství než u nás, ale je potřeba si také uvědomit, jak velké území a kolik věřících mají naši kněží na starosti. V Africe je kněží několikrát méně než u nás, proto se do vzdálenějších kostelů a misii dostanou třeba jen 5x za rok. Na území 600 nebo 800 km² jsou často jen 2 kněží, kteří musí zvládnout pastorační starost o mnoho desítek tisíc věřících v několika desítkách vesnic. U nás, když někdo umírá, může si zavolat kněze, který je u něho třeba za několik minut. V Africe než kněz překoná (pěšky, na kole, na motorce nebo džípem) po špatných cestách vzdálenost několika set kilometrů, trvá to i několik dní a nestihne se ke každému dostat, proto tam lidé umírají bez svátosti nemocných.

Mezi důvody nárůstu povolání v Africe patří chudoba. Lidé si více uvědomují Boží blízkost, nejsou tak zatíženi majetkem a jejich důvěra v Pána může být pro nás vzorem. Také to, že je v Africe poměrně mladá církev, dává místním nadšením a elán potřebný pro šíření evangelia. Růst povolání je jistě důkazem toho, že jsou v Africe potřeba.

otec Jiří Šlégr

Letuška v letadle: „Klid, prosím, uklidněte se! To byla jen vzdušná turbulence. Je to naprosto běžné. No tak... Můžete se klidně pustit těch opěradel, už je všechno v pořádku. Už otevřete oči a dýchejte zhluboka. Táák... No, už je dobře? Výborně, chlápce, a já teď zajdu i za cestujícími, ano?“

OTÁZKA DO SOUTĚŽE
Z čeho se vyrábí sloní papír?

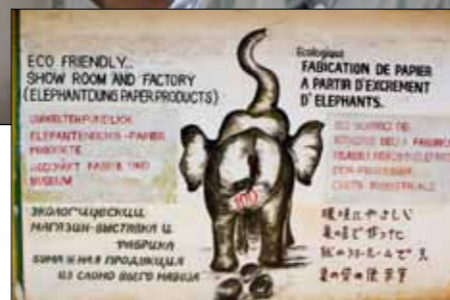

SLONÍ SIROTČINEC

„Ustupte do ohrady, sloni se půjdou koupat,“ vyzývají nás popoháněči slonů, takzvaní máhauti, k jejichž vybavení patří dlouhé štíhlé tyče zakončené kovovým bodcem. Nacházíme se ve sloním sirotčinci Pinnewala, který vznikl v sedmdesátých letech jako záchraná stanice pro zraněné či opuštěné slony. Nyní se tamní pracovníci starají o několik desítek zvířat, některá z nich přišla k úrazu také v důsledku občanské války. Sirotčinec odchová i několik mláďat, starší sloni ve stanici pracují, zpravidla jde o nakládání těžkých břemen, například pokácených klád. Máhauti

ti ukazují slonům, kudy se mají vydat. Zvířata nejspíš tuší, že je čekají radovánky ve vodě, proto vcelku ochotně typickou rozváznou chůzí opouštějí areál. V sirotčinci tak zůstávají jen sloni neschopní chůze, mezi nimi má smutný primát trojnohý Sáma, kterého o přední končetinu připravila nášlapná mina. Míříme do malého muzea zaměřeného na výrobu sloního papíru. Základní surovina je velmi dostupná, jedná se totiž o sloní trus, který po vysušení, lisování a máčení ve vodní lázni lze opravdu používat jako papír. Aniž bychom po tom nějak zvláště toužili, dávají

Papír vyrobený ze sloního ... , no radši si to přečtete sami.

nám průvodci přičichnout k seschlé hroudě plné zpola natrávených přírodnin – musíme uznat, že skutečně nepáchne. Vtipkujeme o tom, co ze Srí Lanky přivezeme svým blízkým. Památka na tento sloní sirotčinec je to ale hezká.